

משרידי הסעודה בשבילי והארי ליטן הציע להובילנו למגורים שלו. ה-Lift היה בגודל 2.5 על 1.5 מ', מבולגן כיאה למגורי רווק. התיישבנו לעשות עוד קפה. בינתיים התעוררה בעלת הליפט בבית הקטן שלה והופיעה בחלוק בלוי וקרוע, לשאול מה פשר הרעש. הארי ליטן הציג אותנו עם בקשה להלין אותנו לילה או שניים מאחר והוא, הארי, חייב כרגע ללון במקום עבודתו, בגלל העבודה הרבה בחג. בעלת הבית הגיבה כמי שמציעים לו עסק מפוקפק ומלמלה שחצרה אינו מלונה לכל בר-בי-רב. בשומעה אותנו לדבר גרמנית נרגעה מיד, איחלה לנו לילה טוב ונעלמה. החלטנו למחרת בבוקר להסתלק מהר מהמקום ולא לפגוש אותה שוב. הגורל רצה אחרת: כעבור שנים רבות הופיעה בגברעם ובנתה לה שם בית, שמאוחר יותר קנתה ממנה אימי. שמה היה ליסכן מילר והייתה דודתה של גאולה בנימין.

במוצאי חג השבועות מצאנו ליפט פנוי להשכרה בחצר אחרת. הייתה שם מיטה וארגז תפוזים. השגנו פתיליה וסיר לבישול - והנה לנו משק הבית הראשון משלנו, ד' האמות המקווים. כעבור יום הציע לי פלאטו לעבוד אצלו כחצרן, בהחזקת הנוי, פיקוח על המחסן, סבלות, בקיצור 'שמש של"ת' - שלטנשמש ביידיש. אמנם בתעריף לשכת העבודה, שהיה כ-30 גרוש ליום עבודה (משום מה יום העבודה בנהרייה היה תמיד יותר גבוה מהממוצע הארצי). קיבלתי את העבודה, כי במשך חודשים זו הייתה ההצעה הטובה ביותר שאפשר היה להשיג.

הייתה לנו דירה ועבודה לי ולנני מספר הצעות מאחר והעבודה אצל הגב' בורמייסטר לא נמשכה זמן רב. אך גם הצעות אלו היו זמניות. היה נדמה שכל העיירה הכירה את נני, במיוחד אחרי שחנה ירמיאס, רעייתו של סוכן הגז, הציעה לה עבודה כעוזרת למטפלת בגנון שלה, מעון יומי.

היה משהו מיוחד במשפחת ירמיאס. משהו מה-carefree של שנות ה-60. המגרש שלהם היה שייך כבר לשטח הפיתוח של אזור חוף הים - פעם, בעתיד הרחוק כמובן. פרצלציה של חלקות הכורכר של דונם או חצי דונם הייתה קיימת. תוכנית פיתוח האתר טרם עלתה על הנייר, לכן תשתית לא הייתה קיימת. מים הגיעו בצינור של אינץ' מעל פני האדמה ולא היה חיבור לרשת החשמל. המבנה שהקימו לעצמם במשך הזמן היה שעטנו של צריף, פחון וסוכת לבידים. חדר המגורים המרווח היה דומה ל-patio: צמחים שצמחו מאי-שם כיסו קירות ותקרה. חדר המגורים שימש גם כחדר שינה לזוג ירמיאס. בשני חדרים סמוכים שיכנו את שתי הבנות ומטבחון; המקלחת הסתתרה באיזו פינה בחלקו האחורי של הבית. חדר המגורים שימש גם כמשרד של סוכנות הגז, והתבטא בשולחן כתיבה קטן בפניה אחת של החדר. אך יעודו העיקרי, במשך השעות שלפני הצהריים, היה בקבלת הפעוטים שאיכלסו את המעון. מרפסת גדולה וסוככת לפני הבית הרחיבה את שטח משחק לקטנים ברוב חודשי השנה.

חנה ובנימין ירמיאס, שניהם יוצאי גרמניה, לא הגיעו לארץ בעליה חלוצית כרוב העולים היותר צעירים. אינני יודע אם היו בעלי אמצעים. חנה קיבלה את הסרטיפיקאט שלה כבת מנהיג ציוני גרמני ידוע שם. נדמה לי שבנימין היה בוגר של בית ספר חקלאי (או תיכון או גבוה) והגיע לנהרייה כמדריך בכמה ענפי חקלאות - מטע, ירקות ומספוא, ומאחר וחקלאי המקום נזקקו פחות ופחות לשרותיו הטובים, כי חדלו לעסוק בחקלאות, הוא עבר לעבוד בתחנת המחקר החקלאי הבריטית בעכו הסמוכה; שם ניהל את מחלקת גידול החזירים, ענף בעל חשיבות רבה לסביבה הערבית הנוצרית ברובה. לא היה בכך כדי להמריץ גם את מתיישבי נהרייה לגדל חזירים - כפי שרמזתי, בנהרייה מזמן חדלו לדבר על 'קרקעי שאפשר לעבד, אלא על 'מגרש' שאפשר לפתח. משכורתו כעובד מדינה של הוד מלכותו לא הספיקה כדי להתקיים וצריך היה להוסיף, בדומה לגנון של חנה, את סוכנות הגז לעיסוקיו הענפים; ולשני הדברים, הדרכה וגז נשאר נאמן עד סוף ימיו, אם איני טועה. באמצע שנות ה-70 היו משרדי פז-גז הנוצצים שברחוב הראשי בבעלותו. וכן פגשתי בו בכנס מדריכים ארצי בלשכת ההדרכה בקרית גת, כנראה בנושא מטע ובטח לא בגידול חזירים.

בימים ההם קיומם היה בדוחק, על אף עיסוקיהם הרבים. היה לנו הרושם ששניהם לא טרחו לעשות חשבון רב עם הכנסותיהן המעטות. חנה ידעה לקנות דברים בקלי קלות, ולבנימין לא היה איכפת לאכול ארוחת בוקר אצל פלאטו, לפני שנסע לעבודה. הרי תחנת האוטובוס הייתה לפני המסעדה. סגנון החיים